

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”

Anul IV Nr. 33 (182) - 17 august 2014

DUMINICA A X-A DUPĂ RUSALII

Vindecarea lunaticului

Sf. Mc. Miron preotul, Straton
și Ciprian

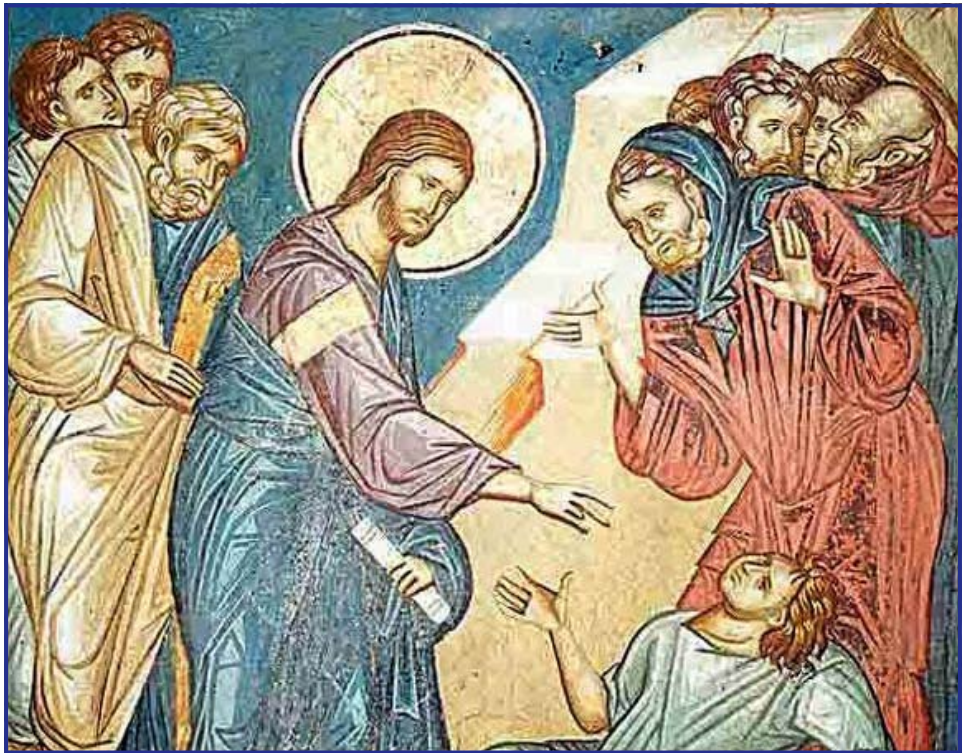
Cum răspunde conștiința umană la întrebarea: Răul și suferința sunt opera lui Dumnezeu? Hotărât, răul nu e opera lui Dumnezeu! Dar suferința? Nici suferința. Suferința este consecința răului, urmarea răului; trebuie precizat însă dintru început: Nu suferința e răul, ci păcatul este răul. Cum se produce suferința? Cum o simți? Mulți s-au revoltat, au căzut în necredință de frica suferinței.

Cei care cercetați literatura, gândiți-vă la un Camus, cu vestita lui carte, „Ciuma”. Surprinde răul și suferința lumii, scoțând în relief mai ales suferința copiilor. Se zguduie, oare, în tine credința, când vezi suferința unui nevinovat? Scriptura a răspuns și la aceasta prin suferința lui Iov. Ați auzit de Maica Tereza, cea care lucra atât de mult printre bolnavi, printre leproși. Și ea a spus unei femei bolnave de cancer: Să știi că Hristos e prezent în boala asta a ta! El te îmbrățișează cu această boală. Și biata femeie a răspuns: Roagă-L pe Hristos să nu mă mai îmbrățișeze cu boala. Era zguduită, sărmana, în suferința ei.

Vedeți la ce încercare e pusă Evanghelia însăși, în fața durerilor? Dacă ai intra într-un spital cu bolnavi de SIDA (aceasta boală e socotită incurabilă; se va găsi, din mila lui Dumnezeu, și aici un leac), nu te-ar zgudui? Sau când intri într-un cămin-spital, unde te întâmpină deopotrivă și bătrânețea, cu neputințele ei, dar și chipurile desfigurare de boală.

Cât de zguduită e atunci conștiința umană în fața Dumnezeului milostivirii, în fața Dumnezeului luminii și al iubirii, Care pe Tabor strălucea, în timp ce la poalele muntelui se consuma această priveliște tragică! Cei necredincioși se revoltă împotriva lui Dumnezeu, dar soluții nu au. De curând, am citit un interviu acordat de un fost conducător politic român, comunist; el afirma la un moment dat: „Dacă Dumnezeu există, de unde atâta suferință și nedreptate în lume, și de unde atâtea războaie și atâtea pătămiri?”. Să răspundem și noi, atât pentru credincioși cât și pentru ceilalți: Există o singură soluție, care ne unește

SUFERINȚA TAINĂ ȘI CALE DE IEȘIRE DIN RĂU

pe toți. Una singură: lupta împotriva suferinței. Altfel, necredincioșii, bunăoară Freud, care spune că viața însăși este un dor pentru moarte, nu dau ca soluție decât resemnarea sau revolta. Dimpotrivă, pentru omul credincios e nevoie de o analiză a cauzei, cum pe drept cuvânt Ioan Gură de Aur a spus: „Nu suferința e răul, ci păcatul”. Păcatul, care aduce stricăciunea și moartea.

Ce înseamnă păcatul? Despărțirea de Dumnezeu. Păcatul e ruptura. O, iubitorilor, să analizăm împreună această temă! Când încerci suferința? Când se produce o ruptură. Câtă vreme mâna mea este întregă, normală, sănătoasă, n-am durere. Dacă se produce o tăietură, chiar și o mică înțepătură, o ruptură, apare durerea. Deci durerea, în adâncul și în manifestarea ei, înseamnă ruptură, despărțire. Atunci adâncul durerii - pornim de la viul vieții, de la experiența vie (definim păcatul drept despărțire de Dumnezeu sau neascultare de Dumnezeu) - este călcarea vocii lui Dumnezeu conștientă și liberă, cu gând, cuvânt, faptă. Deci păcatul înseamnă

călcarea vocii lui Dumnezeu, neascultarea, despărțirea și, prin urmare, suferința. Acolo unde s-a produs, nu mai e păstrată armonia, unitatea ființei, echilibrul.

La copilul lunatic, epileptic, acestea erau formele de manifestare: nu avea liniște în el, se dislocă, se aruncă fie în apă, fie în foc, înaintea unei primejdii. Nu-și mai găsea locul. E vorba despre pierderea echilibrului, a unității și armoniei. A unității cu Dumnezeu, cu Autorul, cu Ziditorul meu și Mântuitorul meu și Sfințitorul meu - Duhul Sfânt, și, în același timp, unitatea cu întreaga creație și cu armonia ei.

Copilul când se naște, țipă pentru că s-a despărțit de locul matern. Se desparte apoi de sânul mamei, și iarăși țipă. Apoi, cu vârsta te desparți de pruncie, de copilărie, de adolescență, de tinerete, de maturitate... de viață. Trăiești în diverse stări această despărțire și ruptură cu formele ei de durere. Abia atunci înțelegi: Răul stă tocmai în această ruptură din armonia dumnezeiască. Ruptura deopotrivă față de Dumnezeu și față de lume. Ruptura, sfâșiere lăuntrică în

mine însumi. Și dacă în această ruptură și dezechilibru nu-mi mai gădesc locul, atunci, în fața suferinței, cum mă comport? Cum sunt în stare s-o suport?

Omul necredincios, sârmanul, se revoltă. Soluție nu are. Caută. De multe ori se spune despre cineva (dacă n-o declară el însuși) că este ateu. Nu există ateii! Un astfel de om s-a revoltat împotriva Dumnezeuului celui viu și adevărat, dar își construiește alți zei. Un fel de fericire din lumea aceasta. Sau un idol din lumea aceasta: o plăcere, o patimă. Ar trebui să o știe toți ateii. Ei nu sunt fără Dumnezeu; ei îndumnezeiesc altceva. Iar cele pe care le îndumnezeiesc ei sunt morminte văruițe. Atunci, în suferință, când eu știu că ea este ruptura mea de lume și de Dumnezeu, răspunsul credinței e tocmai refacerea legăturii mele cu Dumnezeu, atât cu El personal cât și cu semenii mei.

Cineva analiza, iubiiților, diverse stări ale suferinței. Discuta întâi suferința mută: când ești părăsit, ești atât de doborât încât n-ai nici glas, ca și copilul din Evanghelie. Nu mai ai putere. Nu-ți poți striga durerea. Este ultima expresie a suferinței.

O altă treaptă e aceea când poți s-o strigi; și dacă poți s-o strigi ești auzit. Dacă ești auzit, suferința ta o trăiești nu de unul singur, ci în comuniune. Și cei din jur se străduiesc să te ajute. Atunci suferința e trăită în solidaritate umană. Am relatat nu o dată următorul episod: un avion era gata să se prăbușească; dar pilotul, inspirat, aproape de la pământ l-a săltat din nou. Toți cei din avion, care simțeau de acum iminența prăbușirii, s-au prins lanț, unul de altul; și au uitat de suferință în misterul acesta al comuniunii, al iubirii.

Hristos spune că păcatul te desparte de Dumnezeu, de Tatăl Ceresc, de Dumnezeuire. Iisus înfruntă durerea, luptă împotriva ei. Suferința este consecința răului, a rupturii, a despărțirii de Dumnezeu. Dar suferința nu e răul în ea însăși. De aceea a și luat-o Hristos, purtând Crucea. A luat suferința și a descoperit atunci - taină a Dumnezeuirii - calea ieșirii din rău, făcând din suferință un mijlocitor, un leac, un înger vestitor care îți arată, te anunță că a pătruns în tine riscul distrugerii; te anunță că viața ta e operă divină și trebuie s-o aperi. Și dacă tu în suferința ieși din ruptură, ai ieșit din lucrul demonului; pentru că demonul este ruptură și fărâmițare, sfâșiere, stricăciune și moarte.

Când vorbim de Adormirea Maicii Domnului înțelegem că adormirea ei, spre deosebire de moarte, înseamnă: sufletul nu i s-a despărțit de trup. Or, despărțirea sufletului de trup înseamnă deja stricăciune, iar păcatul aduce stricăciune.

Dar dacă tu, în suferință te lupți să refaci legătura cu Dumnezeu, să ajungi din nou la nedespărțire de Dumnezeu, să strigi, să te rogi, tu ai ieșit atunci din lumea stricăciunii, din lumea demonului. Atunci suferința te poate înălța.

Apostolii, în slăbiciunea lor, nu au putut să-l vindece pe lunatic. Mântuitorul

a fost trist: „O, neam necredincios! Până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda?”. Ei văzuseră atâtea minuni, îi trimisese Hristos să propovăduiască... Dar când L-au întrebat de ce ei n-au putut, Mântuitorul le-a răspuns că acest soi de demoni - și în general, demonii - cu rugăciune și cu post sunt îndepărtați.

Postul! Noi nu-l înțelegem în profunzimea lui. Postul înseamnă puterea spiritului asupra trupului. „Trupul pofteste împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului”, zice dumnezeiescul Pavel: în post se afirmă spiritul din mine, lumina divină din mine stăpânește asupra trupului, asupra materiei, asupra lumii. Unde a acționat demonul? Cum a intrat? În ce a constatat ispita lui? Eva „a văzut că pomul e bun la gust, frumos la vedere și că dă știință”. Deci a acționat asupra trupului: bun la gust - pofta trupului; frumos la vedere - pofta ochilor; și că dă știință - trufia vieții.

Îmi stăruie în minte acel moment descris de Ava Dorotei, în care ucenicul lui, Dositei, bolnav, cu o febră puternică și cu un trup istovit, stătea așezat în pat, acoperit cu ce era pe atunci, tot un fel de cearșaf - o pânză - și în fiecare dimineață venea Ava Dorotei și îl întreba: „Cum îți este? Roagă-te!” Fă din nou legătura cu Dumnezeu, căci faci legătura cu Izvorul vieții! Căci păcatul te-a despărțit, te-a aruncat în stricăciune și durere. Refă legătura!

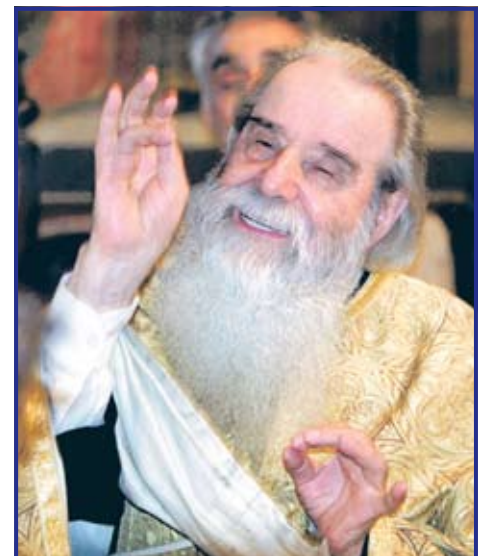
Au mărturisit toți credincioșii că în rugăciune uită de durere, pentru că în rugăciune faci legătura între adâncul din tine și adâncul dumnezeiesc. Nu uitați! Așa au suferit martirii; pentru că stricăciunea, păcatul, nu ajung până la adânc, până la ultima adâncime. „Dumnezeu a pus în vistierii adâncul” - rețineți ideea aceasta! ❖

*Sursa - Părintele Constantin Galeriu
- Duminica a X-a după Rusalii
- Vindecarea lunaticului*

Părintele Constantin Galeriu Predicatorul de foc

La 10 august 2003 pleca la Domnul unul din cei mai cunoscuți preoți, neîntrecut tâlcuitor al Scripturii și orator de geniu. Despre el s-a scris și s-a vorbit cu multă admirație.

„Părintele Galeriu era când eruditul profesor universitar, când preotul sfânt, mustind de har, când, pur și simplu, bătrânelul cel bun ca pâinea caldă, care se descălța de pantofi și venea acasă în picioarele goale, pentru a milui vreun sârman. Și mai era ceva. Părintele Galeriu nu era niciodată singur. Întotdeauna venea însoțit. Nu la oameni mă refer, ci la o iradiere tainică, învăluitoare și caldă, care se revărsa din anteriorul negru, de pânză simplă, din ochii adânci, adumbriți de sprâncenele stufoase, din trupul scurt și noduros, de țaran moldovean, din barba patriarhală, din gesturile largi, din toate și din nimic. Prezența aceasta discretă, mai mult decât cunoștințele sale teologice uimitoare, mai mult decât mintea sa ascuțită, care-ți răspundea pe loc la cea mai chinuitoare problemă a vieții, prezența aceasta a fost taina vieții lui. Pe ea au căutat-o miile de oameni care s-au prăbușit obosiți sub epitrahilul său pentru a învia în câteva clipe, redescoperindu-se mai altfel, mai altcumva. Pentru că părintele avea un dar mare, incomensurabil. Acela de a găsi în orice preocupare a noastră, oricât de mărunță - un țel, în orice icnet - o rugăciune, și în orice om - un copil al lui Dumnezeu. Odată ajuns în fața lui erai salvat, câștigat definitiv pentru Dumnezeu.”

„Dar, pe lângă preot și profesor, Părintele Galeriu a fost un om de rară și aleasă omenie. A fost un om între oameni. Generos până la jertfă, altruist până la iertarea și iubirea vrăjmașilor, răbdător până la uitarea de sine, înțelept și echilibrat în toate, Părintele Galeriu a fost și a rămas un adevărat „Părinte” și „duhovnic”, dăluind în sufletele studenților și ale enoriașilor săi adevărate caractere creștine... Nu știm dacă se va mai naște sau repeta curând un asemenea om și preot ca Părintele Galeriu, căci, în persoana sa, Dumnezeu a așezat din plin daruri și virtuți pe care și el și le-a cultivat cu grijă și stăruință. El a reprezentat cu cinste și autoritate Biserica Ortodoxă Română, în orice împrejurare a fost chemat să o facă... A vorbit mereu ca un adevărat teolog și preot. A fost un simbol al Bisericii Ortodoxe Române.” ❖

Cristian Curte

Virgil Căndea

Tinerii Parohiei Șerban Vodă la biserica Drăgănescu

Dacă acum aproape o lună trei autocare plecau de la Parohia Șerban Vodă într-un pelerinaj care avea ca destinație principală Mănăstirea Prislop unde se află mormântul părintelui Arsenie Boca, duminică 10 august tinerii parohiei au ajuns la Biserica Drăgănescu pentru a vedea pictura părintelui. Însoțiți de preoții Eugen Moraru, Adrian Chiriță și diaconul Cristian Filiuță, tinerii au aflat la Drăgănescu mai multe despre complexa personalitate a părintelui Arsenie.

Viața părintelui s-a împărțit în două perioade. Prima, cea dinaintea de arestarea sa, când era preot și duhovnic la Mănăstirea Sâmbăta de Sus și mai apoi la Prislop, în care vorbea credincioșilor, îi spovedea și-i povățuia. Sute de oameni, din toate straturile sociale și culturale și din toată țara, veneau la părintele pentru a-l asculta. Pe toți îi îndrepta spre credință, îi muștra dacă era cazul, îi sfătuia.

Apoi a venit a doua perioadă, vremea tăcerii. Căci după eliberarea din arest, viața părintelui s-a schimbat radical. Nu s-a mai întors la mănăstire. Pregătirea sa în domeniul artelor plastice l-a ajutat să-și găsească o slujbă la Atelierele Institutului Biblic, iar apoi să realizeze pictura bisericii de la Drăgănescu. În tot acest timp a fost urmărit de Securitate. Până în ultima clipă a vieții sale. Oamenii aveau însă nevoie de el. Îl căutau, veneau după el. Iar el încerca să-i ajute altfel. Cuvintele erau puține. Și el simțea că trebuie să strige! Pentru că pictura de la Drăgănescu este în egală măsură o slavosire a lui Dumnezeu, dar și un strigăt. Voia să le spună oamenilor că vremurile apocaliptice se apropie, că noi prin depărtarea de credință grăbim împlinirea

semnelor sfârșitului. Comunismul, dictaturile, epoca consumistă ne transformă în fii întinericului.

De aceea, pictura sa părăsește uneori canoanele de erminie, prezentând în imagini viața omului contemporan și consecințele modului actual de trai. Traduce învățămintele Sfintei Scripturi în scene neconvenționale, menite să trezească curiozitatea omului modern și să-l facă pe privitor să mediteze cu mult mai adânc decât o face plimbându-și privirea pe fresca cuminte din bisericile ortodoxe.

Pentru că pictura de la Drăgănescu, de o frumusețe și transparență deosebită, are părți grave, cu accente dure, ieșite din tiparul înțelegerilor și canoanelor obișnuite. În acele imagini, părintele Arsenie îi trage de mânecă pe oameni pentru a vedea ce aduce în viața noastră depărtarea de

Biserică, de credință, de morală.

Fără îndoială, pictura părintelui este profetică, și ea are nevoie de multe explicații pentru a fi măcar în parte înțeleasă. Dacă este foarte ușor să vii la mormântul său pentru a primi, asemenea multora, ajutor minunat în necazurile de care avem parte, mai greu este să înțelegi ce vrea Dumnezeu de la noi, și cum putem să-I împlinim voia. Părintele a fost poate un alt trimis asemenea Sfântului Ioan Botezătorul, care striga în pustie, și nu căuta să fie pe plac cărturarilor, fariseilor și puterii. Spunea adevăruri grele, nesuportate de mulți.

Cu toții însă avem de învățat din cuvintele, faptele și lucrările părintelui. Pentru că acesta vrea să ne spună că numai în corabia Bisericii putem fi aproape de Dumnezeu și de viața veșnică. ❖

Mitropolitul Ardealului, ÎPS Laurențiu Streza despre părintele Arsenie Boca

- *L-ați cunoscut pe părintele Arsenie Boca. Cum a fost întâlnirea cu el?*

- Nu oricine și dintre cei care ar fi dorit să se ducă, ar fi putut să ajungă acolo. Părintele se ferea. Părintele a pictat ani de zile la o biserică, la Drăgănescu, a tot lungit-o, numai ca să stea de vorbă cu oamenii. Prima dată când am fost la părintele, am fost înainte de a mă căsători. Eram proaspăt absolvent de facultate. După aceea, am mers la părintele, când am fost să vin la facultate ca profesor și i-am spus că diferența dintre mine și magistrul meu este ca între Dealul Ocna și Muntele Everest. Și a zis: Lasă, du-te tu acolo ca să faci lucruri pe care trebuie să le faci și pe care nu le-a făcut magistrul tău. M-a surprins, dar am zis să ascult și când am venit, după Revoluție, la facultate, s-a transformat catedra mea (...). Iar când am fost la doctorat, am mai fost de

câteva ori. Dânsul picta, mi-a explicat toată pictura. Am mai stat uneori alături și îmi spunea: Stai și ascultă! Întâlnirile acestea au fost pentru mine, în momentele cruciale ale vieții de preot și profesor de teologie, au fost providențiale. Pentru că îmi spunea că vin mulți și nu ascultă.

- *E adevărat că putea citi omul?*

- Da, însă faptele prețioase ale lui au fost cele ale vieții sale, viața de creștin, ca un teolog.

- *Ce îi sfătuți pe credincioșii care merg la mănăstirea Prislop sau la alte mănăstiri unde acesta a fost?*

- Fiecare să meargă în suflet cu rugăciunea pe care o înalță acolo, la mănăstire, către Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este autorul minunilor, a faptelor minunate care vin. Dumnezeu știe cum ne ajută.

- *Deci „testamentul părintelui” a fost ca noi să credem în Dumnezeu?*

- „Testamentul” lui a fost ca oamenii să fie credincioși, cu o credință puternică, vie, o viață credincioasă, nu o credință declarativă, pentru că Dumnezeu există și dacă noi nu credem. Era un om foarte echilibrat, un om care diferenția cele spirituale de cele materiale, nu le-a amestecat niciodată și a reușit prin tot ce a făcut și ce a lăsat, ca cele materiale să vorbească acum despre spiritual. Câtă modestie! Părintele și-a scris pe cruce, el și-a făcut o cruce de lemn simplă, pe care a scris: Monahul Arsenie. Ce vreți mai mult? ❖

Sursa – AGERPRES – Isabela Paulescu – Interviu: Mitropolitul Ardealului despre canonizarea părintelui Arsenie Boca
Fragment – text parțial adaptat

Duhovnicul neamului de la Malul Mării

15 august 2014 - 100 de ani de la nașterea sa

O prezență încântătoare, un cuvânt cald, dătător de speranță, un duhovnic care nu dădea multe canoane, ci mai degrabă cerea tuturor o „prezență continuă.”

A trăit frumos aproape 97 de ani. A avut parte de multe și grele încercări. Dar dragostea față de Dumnezeu i-a dat tăria să nu facă compromisuri. Oricând, oriunde și oricui spunea adevărul. Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție erau interpretate întotdeauna cu discernământ.

Născut la 15 august 2014 într-un sat din Ialomița, iubește de mic biserica. Venit pe lume de praznicul Adormirea Maicii Domnului, îi va purta toată viața o mare evlavie Maicii Domnului, despre care va vorbi atât de frumos, cum numai poate Sfântul Grigorie Palama a făcut-o. În tinerețe compune poezii, învață meșteșugul sculpturii, practică diverse sporturi. Este atras de mișcarea legionară, din care a făcut parte. Și pentru aceasta a plătit cu 14 ani de detenție. După ieșirea din închisoare din 1946 se îndreaptă spre viața călugărească. Este tuns în monahism la Mănăstirea Antim. La slujbă participă părinții Sofian Boghiu și Benedict Ghiuș. Naș de călugărie: părintele Petroniu Tănase.

Cunoaște viața din mănăstirile Cozia, Sihăstria, Slatina, Neamț. Împreună cu părintele Cleopa petrece doi ani în pustie. Este din nou arestat în 1958 cu lotul Rugul Aprins. De-a lungul condamnărilor sale

va sta alături de părintele Iustin Pârnu, Ioan Ianolide, Valeriu Gafencu, Nichifor Crainic, Mircea Vulcănescu și alții. În timpul interogatoriilor îi va înfruntă pe anchetatori sau pe gardieni. Drept pentru care va fi dus de mai multe ori la „răcitor”. Și ținut atâtea zile cât un om n-ar mai fi putut scăpa viu de acolo. Și totuși încordându-și toate puterile în rugăciune, se lasă în mâna lui Dumnezeu care-l acoperă, îl ține în viață, și chiar îi dă trăiri cu totul cerești.

După ultima eliberare din 1964 va fi preot de parohie la Filia de Jos și de Sus, județul Cluj. Apoi este numit stareț la Mănăstirea Cheia. După 6 ani trece la Mănăstirea Căldărușani, unde este econom mare și casier. Se mută la Mănăstirea Dintr-un Lemn, cu ascultarea de preot și duhovnic. La Mănăstirea Cernica va sluji un an și jumătate. Iar din 1976 va fi numit preot și duhovnic la Schitul Sfânta Maria din Techirghiol.

Aici va sta până la mutarea sa la Domnul la 19 iulie 2011. În cei 35 de ani pe care i-a petrecut aici, va sluji zilnic Sfânta Liturghie așa cum a râvnit în închisoare, va spovedi maicile din mănăstire, dar și mulțimile de credincioși care veneau la dânsul pentru sfat, ajutor și mângâiere. Harul său de duhovnic îl va face vestit în toată țara. Spunea: „Vine multă lume. Și sunt singur, se destăinuia Părintele fraților săi de la Sihăstria. Vă închipuiți, toată Dobrogea ne cercetează. Spovedesc încontinuu, cea mai obositoare ascultare a mea. Dar mă

liniștesc cu gândul că Dumnezeu a hotărât așa. N-are la cine să mai ceară Dumnezeu sprijin acum pentru lume decât de la noi.”

Ultimele sale cuvinte testament rostite pe patul de suferință vor fi: „Să iubim bine, să iubim frumos, să iubim rana și pe cel care a făcut-o!” ❖

Amintirile unei starețe despre părintele Arsenie Papacic

Flacăra deschisă să-ți fie inima

Maica Inochentia Costache: I-am fost ani în șir alături. La rugăciune era transfigurat. Citea pomelnicele, tot timpul pomenea. Îmi sună și acum în minte vorbele: „Tată, tot timpul trebuie să fim într-o permanentă stare de iubire pentru Hristos. Flacăra deschisă să îți fie inima și vei vedea că inima se înfierbântă pentru Dumnezeu”.

A fost un exemplu demn de urmat. Împreună cu fosta stareță a mănăstirii de la mare, maica Semfora Gafton, care acum are 92 de ani, s-au priceput să ne țină sufletele în palme și ne-au crescut frumos.

Părintele a fost duhovnicul meu din anul 1976 până în anul 2011 și mereu aducea aminte de vorbele Sfântului Ioan Gură de

Aur: „Leagă rana”. Cât despre canoane, zicea: „Canonul vostru e ascultarea. De dimineată până seara vă văd ca niște furnicuțe”. Sigur că ne muștra când greșeam, nu ne certa, dar cu atâta dragoste și blândețe ne vorbea, că pur și simplu te îngeunchea cu ochii aceia albaștri, ca două stele. Într-o zi, m-a văzut o maică când ieșeam de la spovedit. Alergam pe trepte și aveam impresia că îmi iau zborul, nu alta. Maica m-a întrebat de ce sunt atât de fericită. I-am răspuns că m-am spovedit. Toată lumea care ieșea de la părintele pleca cu lacrimi în ochi, erau lacrimi de fericire. Toți primeau sfaturile de care aveau nevoie. Ne citea tuturor în suflute ca într-o carte deschisă. Când trec printr-un moment greu, îl strig: „Părinte, ajutați-mă!” Nu-mi pot explica, dar de fiecare dată simt sprijin și lucrurile se rezolvă.

Părintele trăia în iubire. Nu l-am auzit o dată spunând un cuvânt rău despre un om. Unica povară era: „Iubiți-vă, iubiți-vă, iubiți-vă. Tată, și atunci când oi fi mort, o să vă strig iubiți-vă, pentru că viața asta nu este a noastră. Gândiți-vă la veșnicie. Dacă nu puteți iubi, nu urâți. Iubește rana și iubește și pe cel care ți-a făcut-o. Iartă, tată, și nu judeca! În acel moment ai ucis pe fratele tău. Cu ce drept?”

În orice clipă, chiar și noaptea, ne îndemna: „Rugați-vă cu rugăciunea inimii. Nu vorbiți atâta între voi, cât rugați-vă. Înălțați mintea către Dumnezeu” ❖

Sursa - basilica.ro
Interviu Raluca Brodner
- fragment adaptat

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie - Duminica a X-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului)
Miercuri 20 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 22 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 23 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților Vecernie

MULȚUMIM

pe această cale celor care au susținut colecta pentru sinistrați și celor care s-au implicat în organizarea hramului parohiei Șerban Vodă.
De la 1 septembrie începe noul an bisericesc. Avem datoria creștinească să ajutăm biserica pentru a-și îndeplini rostul său, achitând fiecare cel puțin contribuția anuală de 50 lei.